

Louise Kennedy

Verboden terrein

Vertaling Sandra Boersma en
Leen Van Den Broucke

UITGEVERIJ PLUIM
AMSTERDAM/ANTWERPEN

De vertalers ontvingen voor deze vertaling een projectsubsidie van het Nederlands Letterenfonds.

Nederlands
letterenfonds
dutch foundation
for literature

Eerste druk, oktober 2022

© Louise Kennedy 2022

© 2022 Nederlandse vertaling Sandra Boersma en Leen Van Den Broucke

Oorspronkelijke titel *Trespasses*

Oorspronkelijke uitgever Bloomsbury

Omslagontwerp Nanja Toebak

Typografie binnenwerk Perfect Service

Auteursfoto Louise Kennedy

Productiebegeleiding Tim Beijer

Drukkerij Wilco, Amersfoort

ISBN 978 94 932 5680 4

NUR 302

www.uitgeverijpluim.nl

Voor Stephen, Tom en Anna

Op een weemoedige stoot diesel volgt rook, een wolk die
zwart kan zijn of wit
En zo glipt de haven weg naar woelige zeeën en blijft alles
onopgelost; luisterend
naar het *ex cathedra* van de misthoorn ‘drinken we
en keren van de wereld onze blik af...’

Ciaran Carson, ‘The Irish for No’

Ach, die eerste romance, zo levendig als die ons nog bij-
staat!

Stanley Kubrick, *Barry Lyndon*

Ze volgen de gids, een smal, bleek meisje. Ze heeft een linnen kokerjurk aan, mosgroen, en om haar rechterarm zit een fijne, stekelige tatoeage gewonden, die eruitziet als prikkeldraad. Cushla laat zich naar de rand van de groep afzakken, weg van de Franse en Italiaanse toeristen in dure regenjassen; ze zijn van haar leeftijd – iets wat haar nog steeds verbaast. Weg van de man links, die de vijftig nadert, met het staalgrijze, naar achteren gekamde haar, het brilletje en de zachte wollen jas.

De gids staat wat opzij van het volgende kunstwerk, op nog geen meter van Cushla. Van zo dichtbij ziet ze het stekelmotief op de huid van het meisje. Het is gaspeldoorn, rankende stengels met prikkels en gouden bloemetjes. Cushla is meteen voor haar ingenomen, omdat ze voor de struik heeft gekozen die de heuvels hier verstikt, en niet voor rozen, vlinders of sterretjes.

Het is een sculptuur van kunsthars, textiel en glasvezel. Een gestalte op een sokkel, als een sarcofaag, krijtwit, het gezicht bedekt door een lijkwade, de trekken vaag. Het lichaam heeft iets vreemd geslachtsloos, terwijl het duidelijk van een man is: bredere torso, volume bij de borstspieren. Boven het middel ziet hij er vredig uit, het slapende hoofd neergevlid bij de kromming van een arm. Er is alleen iets mis met de houding: zijn benen zijn

ongemakkelijk gespreid, niet mooi neergelegd.

Het meisje steekt van wal. Dit werk is uit de jaren zeventig, zegt ze. De kunstenaar werd ertoe geïnspireerd toen een vriend van haar werd vermoord. De bijna klassieke compositie gaat terug op traditionele voorstellingen van de dood, de rommelige pose daarentegen is schokkend en verwijst naar het geweld waarmee de moord op het model gepaard ging, en naar de chaos in de uren die volgden. Ze toont ons haar vriend als een Elckerlijc, iemand zoals wij, en toch maakt zijn wat slordige houding hem menselijk.

De anderen gaan verder naar het volgende werk, een bouwsel als de tijdreizende telefooncel uit *Doctor Who* gemaakt van zes deuren afkomstig uit de gevangenis van Armagh. Cushla blijft achter en loopt naar de sculptuur. Het meisje met de gaspeldoorntattoo had het mis. De kunstenaar heeft geen Elckerlijc afgebeeld. In de details is het een intiem beeld, accuraat zelfs, bijna een afgietsel van zijn lichaam. Het bescheiden vetrolletje bij zijn middel. Zijn rechterschouder wat hoger opgetrokken. Iets pafferigs bij de kaak. Ze kijkt naar zijn gezicht, bang dat ze angst of pijn zal zien, maar hij ziet er net zo uit als wanneer hij sliep.

Iemand raakt haar arm aan. Het is de man met het brilletje.

Juffrouw Lavery, zegt hij. Weet u nog wie ik ben?